

π. Σπυρίδων Σκουτής: Συγκαταβάσεις στην διαπαιδαγώγηση των παιδιών - Ομιλία στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Να εισέλθουμε στον κόσμο τους με ενσυναίσθηση, ταπείνωση διάκριση και αγάπη. Να γίνουν οι αγωνίες των παιδιών μας, προσευχές μας. Να είμαστε το λιμάνι και ο φάρος της ζωής τους, μέσα από το βίωμα που ζούμε με τα παιδιά μας.

Ομιλία με θέμα «Συγκαταβάσεις στην διαπαιδαγώγηση των παιδιών», πραγματοποίησε ο [π. Σπυρίδων Σκουτής](#), κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον Ιερό Ναό

Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 28 Σεπτεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Η ρίζα όλων, όπως τόνισε ο π. Σπυρίδων, είναι η συζυγία, και ο καρπός είναι τα παιδιά. Αλλά, αναρωτήθηκε στη συνέχεια, γιατί κάνουμε παιδιά τελικά και αν είμαστε σε θέση να πάρουμε την ευθύνη ενός ανθρώπου.

Καταρχήν, ένα θέμα προς διερεύνηση, είναι η είσοδος στο γάμο και οι αιτίες της, αφού ενδέχεται ο γάμος να είχε φίλαυτες προϋποθέσεις, κάποιες επιθυμίες ή φαντασιώσεις εις βάρος του άλλου ή ακόμη και προς εκμετάλλευση.

«Τι είναι ο άλλος για μένα ; Πως περπατάμε μαζί στο γάμο; Τι θέλουμε ο ένας από τον άλλο; Γιατί επιλέξαμε τον γάμο και γιατί επιλέξαμε τον συγκεκριμένο άνθρωπο. Τι κριτήρια είχαμε, μην μείνουμε μόνοι, για να γίνουμε γονείς; Για να ικανοποιήσουμε ένα κοινωνιολογικό συννεφάκι;»

Ο λόγος του γάμου, παρατήρησε ο π. Σπυρίδων, δεν είναι η τεκνογονία διότι αλλιώς θα ζητούνταν ιατρικές γνωματεύσεις από τους γιατρούς για να δοθούν άδειες γάμου, αλλά η τεκνογονία είναι αποτέλεσμα.

Και προκύπτουν μια σειρά ζητημάτων, όπως το πως νοιώθει ένα νέο ζευγάρι, για το γεγονός ότι θα φέρει ένα παιδί στον κόσμο. Θέλουν οι γονείς να δώσουν ζωή στο παιδί τους ή απλά να δώσουν νόημα στην ζωή τους μέσα από το παιδί, διότι ίσως ο ένας δεν αντέχει τον άλλο.

Το παιδί ίσως λειτουργεί ως προέκταση της ζωής τους, και αντί να καλλιεργούν την προσωπικότητα του παιδιού, μπορεί να θέλουν, μέσα από το παιδί, να εξάρουν την δική τους προσωπικότητα. Και όπως είπε χαρακτηριστικά, αν έχουν ανάγκη να ζήσουν μέσα από το παιδί τους, τότε είναι άρρωστοι.

Πολύ συχνά εκφράζεται από γονείς το παράπονο ότι δεν τους ακούει το παιδί τους. Αλλά, όπως παρατήρησε ο π. Σπυρίδων:

«Εμείς το ακούμε; Δίνουμε σημασία στα ερωτήματα του, στις αγωνίες του; Πως το

αντιμετωπίζουμε; Μήπως υποβαθμίζουμε κάθε ανάγκη του, κάθε ερώτημα η κραυγή που έχει στην ψυχή του; Έχουμε ενδιαφέρον για την πνευματική του ζωή, ανάπτυξη και διαπαιδαγώγηση; Γιατί οι περισσότεροι γονείς δεν ξέρουν τα παιδιά τους;»

Και συνεχίζοντας τόνισε, ότι πρέπει να εισέλθουν στον κόσμο τους με ενσυναίσθηση, ταπείνωση διάκριση και αγάπη. Να γίνουν οι αγωνίες των παιδιών τους, προσευχές τους. Να είναι το λιμάνι και ο φάρος της ζωής τους, μέσα από το βίωμα που ζουν με τα παιδιά τους. Μπορεί οι διαφωνίες και οι αποτυχίες και τα χτυπήματα της ζωής, να γίνουν σκαλοπάτια επιτυχίας και πνευματικής γονιμότητας.

«Βλέπουμε από γονείς πίεση, παράπονα. Γιατί; Γιατί προσπαθούμε να πείσουμε; Χρειάζεται ; Το φως χρειάζεται να αποδείξει κάτι στο σκοτάδι; Δεν χρειάζεται, ξέρουμε τα αποτελέσματα, πως όταν ανάβει το φως, σκοτάδι δεν μπορεί να υπάρξει.

Είναι ο Χριστός κόμμα ή σέκτα, οπαδισμός που πρέπει να πείσουμε τα παιδιά μας να ενταχθούν; «

Όπως παρατήρησε ο π. Σπυρίδων, η πίεση, σύμφωνα με τους αγίους, θα φέρει αντίθετα αποτελέσματα. Δεν χρειάζεται να πείσουν, αλλά να εμπνεύσουν και να εκλύσει το βίωμα, η εμπειρία και το παράδειγμα τους. Ο τρόπος της συνομιλίας των γονέων θα επηρεάσει τα παιδιά. Ο σεβασμός, η αγάπη, η υπακοή, εμπνέονται καλύτερα, και δύσκολα διδάσκονται με ξερά λόγια, όπως είπε χαρακτηριστικά.

Είναι πολύ διαφορετικό να κάνει κανείς αυτό που του λένε από φόβο, πειθαρχία, καταναγκασμό και υποχρέωση, και άλλο να προτιμά το θέλημα του άλλου από αγάπη. Στα μαθήματα, στα παιχνίδια, στα αθλήματα, θα πρέπει να μάθουν από μικρά τα παιδιά, ότι τα αγαθά αποκτιούνται με κόπο, μόχθο, αγώνα άσκηση δυσκολία, υπομονή και επιμονή.

«Έτσι δεν είναι σωστό να τους παρουσιάζουμε όλα εύκολα. Είναι καλό να μάθουν να προσπαθούν, να ζητούν τη βοήθεια του άλλου να ταπεινώνονται, να φιλοτιμούνται να βγαίνουν από τον εαυτό τους, από τον ατομισμό , τον εγωισμό και τη φιλαυτία.

Το παιδί θα μάθει πως αντιδρά ο γονιός στην ασθένεια, το πένθος, τη δυσκολία, τη στέρηση και την καθυστέρηση και θα πράξει παρόμοια. Για την τιμωρία αρκεί μια επίπληξη με αυστηρή ματιά ή με μια κουβέντα. Η βία, ο θυμός, η οργή είναι αμαρτίες και από το κακό δεν έρχεται το καλό.»

Υπενθύμισε και τον λόγο του αγίου Πορφυρίου, πως: «η αγιότητα των γονέων σώζει τα παιδιά τους». Και πώς έρχεται η Θεία Χάρις; Με την ταπείνωση και την προσευχή. Αλλά η προσευχή πρέπει να είναι δυνατή και ζωντανή. Όταν προσευχόμαστε με πίστη και υπομονή, πάντοτε έχουμε αποτελέσματα, .

Ένα θέμα που προκύπτει επίσης, είναι η αντιμετώπιση μπροστά στις αλλαγές. Αν τα παιδιά επιλέξουν κάτι άλλο από αυτό που οι γονείς, λανθασμένα, έχουν σαν όνειρο για εκείνα, τότε επαναστατούν.

«Γιατί; Το παιδί είναι άβουλο; Αν θέλει να γίνει μοναχός, γιατρός, τσαγκάρης; Θίγεται το μοντέλο νοήματος που χρησιμοποιούμε για το παιδί, για αυτό και εκεί βγάζουμε νύχια. Καμιά συγκατάβαση και αγάπη. Για αυτό βλέπουμε επαναστάσεις στους γάμους, στο όνομα στα εγγόνια, και σε πολλά άλλα. Θέλουμε να έχουμε λόγο για να είναι ιδιοκτησία μας.»

Βοηθούν οι γονείς τα παιδιά να πάρουν αποφάσεις για τη ζωή τους και όχι να παίρνουν εκείνοι για τα παιδιά, σημείωσε ο π. Σπυρίδων. Να βοηθήσουν τα παιδιά στην κλίση τους και να πάρουν ελεύθερα αποφάσεις και όχι να τα πιέζουν να φέρουν ένα χαρτί στον τοίχο, για να ικανοποιήσουν τον «αυτοκράτορα γονιό;».

Ολοκληρώνοντας τον λόγο του, τόνισε ότι δεν υπάρχουν συνταγές. Τα πάντα ξεκινάνε από τη συζυγία. Η προσευχή και ο συντονισμός της ζωής τους στην εν Χριστώ ζωή, ταπείνωση και αγάπη είναι ο μόνος δρόμος. Ο καρπός αυτών, θα είναι το παράδειγμα που από εκεί τα παιδιά θα κοινωνούν την πνευματική υγεία και χάρη σε όλη τη ζωή τους.

«Να αποδεσμευτούμε από την αγάπη τους. Δεν είναι δικά μας. Μεγαλώνουμε παιδιά υιοθετημένα, είναι του Θεού, και στη πορεία αυτή είμαστε συνοδοιπόροι όχι τύραννοι.

Αν το παιδί διδαχτεί από μικρό να σκέπτεται με σωστό τρόπο, τότε έχει ήδη αποκτήσει μεγάλο πλούτο και δόξα.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς